

него, постелята и двѣтѣ възглавници и дълбоко въ земята постла легло. Настъпи прощалниятъ часъ. Той я донесе на ръцѣ до края на гроба и седна да почине на трѣвата, като сложи главата ѝ на своитѣ колѣна. Никога още той не бѣ ималъ възможностъ така да я разгледа, защото не по дългъ смѣеше да спира своя погледъ. Сега той изучаваше всѣка чръта на мъртвото ѝ лице, милваше блѣднитѣ ѝ страни и изтискваше водата отъ нейнитѣ гъсти коси. Студени тръпки полазиха по тѣлото му. Той толкозъ дълго бѣ държалъ на колѣнитѣ си покойницата, отъ дрехитѣ на която капѣше изобилно вода, че собственитѣ му дрехи се наквашиха.

— Сбогомъ! — каза той, като я цѣлуна по челото. Той се наведе, за да я цѣлуне и въ устата, но плахо отстъпи...

Послѣ той я сложи на самия край на гроба и стъпи на горното стъпало на стълбичката. Бавно и прѣдпазливо я взе той на ръцѣ, слѣзе заедно съ нея въ ямата и я сложи на постелята, а главата ѝ поповдигна на мекитѣ възглавници.

Той искаше още веднѣжъ да я цѣлуне, но се боеше да слѣзе отъ стълбата, изправена надъ нейнитѣ крака. Той мило погали ръцѣтѣ ѝ, които още можеше да стигне отъ своето мѣсто; послѣ излѣзе отъ гроба и съ дръжката на лопатата измъкна подирѣ си и стълбата.

Тукъ той си спомни, че е забравилъ да ѝ покрие лицето, та земята да го не оцапа.

— Съ цвѣта ще го покроя, — помисли той и отиде да бере цвѣта.

Той нахкса всичко, каквото можѣ да намѣри въ тъмнината. Анемонитѣ и бетонитѣ, заспивайки, бѣха затворили чашкитѣ си, само теменужкитѣ довърчливо го гледаха съ своитѣ сини очички.